

Одинадятикласники попрощалися зі шкільним життям

Шкільний вальс на святі останнього дзвоника у Городку

ОСТАННІЙ ДЗВОНИК У ГОРОДКУ: чотири ліцеї провели випускників у доросле життя

Продовження на стор. 5

Випускники Городоцького ліцею №4 під час святкової ходи

Цьогоріч у Городоцькій громаді останній дзвоник пролунав для 210 випускників

Художник із Херсонщини представив у Городку врятовані з окупації картини

Після вимушеного переїзду з Херсонщини 72-річний художник Валерій Івченко оселився на Городоччині та поступово повертається до творчості. Частину своїх робіт він зміг вивезти з окупації - сьогодні їх уже можна побачити у Городоцькому краєзнавчому музеї.

Валерій Івченко зізнається: у дитинстві не мріяв стати художником, хоча малювати подобалося йому ще зі школи. Та у молоді роки на перший план вийшов спорт - чоловік серйозно займався вільною боротьбою та навіть ставав чемпіоном області й міста.

- У школі я мав гарні оцінки з фізкультури, співів і малювання. Але тоді мистецтво не сприймалося як професія, - пригадує він. - Як і всі хлопці, хотів бути сильним, займався спортом. У 1971 році став чемпіоном області, у 1972-му - чемпіоном міста з вільної боротьби.

Згодом через проблеми зі здоров'ям спорт довелося залишити. Тоді Валерій почав працювати на суднобудівному заводі в Херсоні, де несподівано для себе відкрив зовсім інший світ - світ художників.

- Під час обідньої перерви всі йшли грати в доміно чи карти, а я - у майстерню до художників із рідколегії. Мені було дуже цікаво дивитися, як вони працюють, - розповідає чоловік.

Продовження на стор. 2

Художник Валерій Івченко нині живе на Городоччині й поступово повертається до творчості

Проскануйте та переходьте на сайт Городок.City, де ще більше фото та інформації.

ВИСТАВКА

Художник із Херсонщини представив у Городку врятовані з окупації картини

Початок на стор. 1

У Херсоні Валерій Івченко почав працювати з фарбами, писати плакати й ходити на етюди разом із професійними митцями.

- Коли я звільнявся із заводу, колеги подарували мені етюдник і сказали: «Якщо не будеш малювати - воно тебе мучитиме». І ці слова я пам'ятаю все життя, - каже художник. Пізніше Валерій Івченко переїхав працювати у село Веселе на Херсонщині. Там спершу був зварником, а згодом став художником-оформлювачем у місцевому радгоспі. Саме тоді мистецтво остаточно стало головною справою його життя.

ПЛЕНЕРИ І ВИСТАВКИ

З роками Валерій Івченко дедалі більше занурювався у творчість. Хоча професійної художньої освіти так і не здобув, постійно навчався у колег та багато працював самостійно. Особливе місце у його житті займали пленери Херсонщиною та спілкування з професійними художниками.

- Згодом я почав ставитися до малювання відповідальніше. Мій товариш із Берислава, український художник і педагог Василь Артемович Боженко, який здобув освіту на художньо-графічному факультеті Одеського державного педагогічного інституту імені К. Д. Ушинського, якось сказав мені: «Валеро, годі балуватися, давай серйозніше». Ці слова дуже вплинули на мене, - згадує митець.

За його словами, художники щороку виїжджали на пленери по всій Херсонщині - у Горностаївку, Берислав та інші місця з особливою природою й історією. Часто жили там по десять днів, а за проживання

розраховувалися власними картинами.

За роки творчості художник провів близько дванадцяти персональних виставок. Його роботи зберігалися у музеях, закладах культури та приватних колекціях Херсонщини.

ВІЙНА І ПЕРЕЇЗД

Повномасштабне вторгнення росії кардинально змінило життя митця. Валерій Івченко родом із села Веселе поблизу Новокаховської ГЕС - території, яка від початку війни постійно перебувала під обстрілами. Через небезпеку чоловік разом із дружиною спершу переїхав до селища Новорайськ, подальше від Каховського водосховища. Однак згодом і там стало небезпечно.

- Коли почало прилітати вже й у Новорайськ, ми зрозуміли, що треба виїжджати. І зробили це вчасно, бо зараз там набагато страшніше, - говорить художник.

На Хмельниччину Валерій Івченко потрапив завдяки волонтерам Червоного Хреста.

- Їхали ми дві доби. Спочатку переночували на Миколаївщині, потім була пересадка в Умані, а далі вже їхали швидкими допомогоюми. Так ми й опинилися тут, - розповідає чоловік. - У Городку маємо хороших знайомих, які прихистили нас у Лісогірці і дуже тепло прийняли.

Під час переїзду художник зміг забрати лише частину картин. Більшість робіт залишилися вдома - в окупації.

КАРТИНИ, ЯКІ ЗАЛИШИЛИСЯ ВДОМА

Валерій Івченко зізнається: залишати власні роботи було не менш боляче, ніж покидати дім.

- Картини - вони як діти. Мені було дуже боляче залишати їх

там, - говорить чоловік. - Перед виїздом я спеціально розділив роботи: частину залишив у хаті, частину - у веранді. Думав, якщо будинок згорить, то, може, хоча б щось уціліє.

Частину картин художник пізніше випадково знайшов через інтернет. Деякі роботи, які перебували у музеях та установах культури Херсонщини, росіяни вивезли з окупованих територій.

- Роботу «Козак Мамай» знайшли у Сімферополі, іншу картину - в Москві на виставці викрадених робіт із Херсонщини, - розповідає Валерій Івченко.

За його словами, про одну з викрадених картин йому повідомили працівники Херсонського художнього музею імені Шовкуненка, які впізнали роботу за авторським підписом. Наразі цими питаннями займаються відповідні служби. Втім, найбільше чоловік переживає навіть не через матеріальну цінність полотен, а через втрату частини власного життя й пам'яті про рідний край.

НОВІ ДРУЗИ

У Городоцькому музеї про художника Валерія Івченка дізналися завдяки працівникам Центру надання адміністративних послуг, куди переселенці зазвичай звертаються насамперед після переїзду. Там на нового мешканця громади звернула увагу Тетяна Водяна, яка й розповіла про нього працівникам сфери культури.

- Коли побачили його роботи, зрозуміли, що це дуже цікавий і самобутній митець, - зазначив заступник начальника відділу культури, національностей, релігій та туризму Сергій Щур. - На жаль, графік виставок у краєзнавчому музеї розписаний наперед, тому організувати повноцінну пер-

сональну виставку одразу немає можливості. Водночас ми вже плануємо її на наступний рік. А зараз кілька робіт художника представлені в музеї як інтер'єрна експозиція, щоб городоччани та гості громади могли познайомитися з творчістю нового для Городоччини митця.

Сьогодні у Городоцькому краєзнавчому музеї можна побачити кілька полотен Валерія Івченка. Переважно це пейзажі зі старою архітектурою, яку художник особливо любить, а також робота з бузком, створена під враженням від весняного цвітіння.

НОВІ ПЕЙЗАЖІ І ВІРА В ЛЮДЕЙ

Зараз Валерій Івченко поступово знайомиться з Городоцьщиною та вже працює над новими картинами. Каже, що природа Хмельниччини суттєво відрізняється від півдня України, тож тепер він поновому відкриває для себе місцеві краєвиди.

- Тут зовсім інша природа, інший ландшафт. Я зараз маюю

Лісогірку, але це буде не просто пейзаж, а художній образ цього місця, - пояснює митець.

Водночас художник особливо тепло відгукується про людей, які підтримали його після переїзду, та про нове середовище, в якому він тепер працює.

- Мене дуже вразило, як нас тут прийняли. У Городку прекрасні люди, гарне місто, чудовий музей. Для художника музей - це другий дім, місце, де можна прихистити свої картини, - говорить Валерій Івченко.

Попри пережите, митець уже створив кілька нових робіт, присвячених війні, однак поки не поспішає їх показувати публіці - для цього, каже, потрібен час і внутрішнє осмислення.

- Війна не пройшла повз мене - вона пройшла крізь мене, - зізнається художник. - Але триматися допомагає віра: в Бога, в Україну і в людей. Бо на моєму життєвому шляху трапляються дуже добрі люди. І тут, на Хмельниччині, теж.

Віра ЛАПА

НОВИНИ САТАНІВСЬКОЇ ГРОМАДИ

Ветерани Сатанівської громади досліджували історію рідного краю в межах проєкту «Код свободи»

На Хмельниччині продовжують реалізовувати проєкт «Код свободи», який поєднує роботу з історичною пам'яттю й архівними матеріалами та підтримку ветеранів. Цього разу до ініціативи долучилися ветерани Сатанівської громади, які досліджували історію свого краю через документи та свідчення минулого.

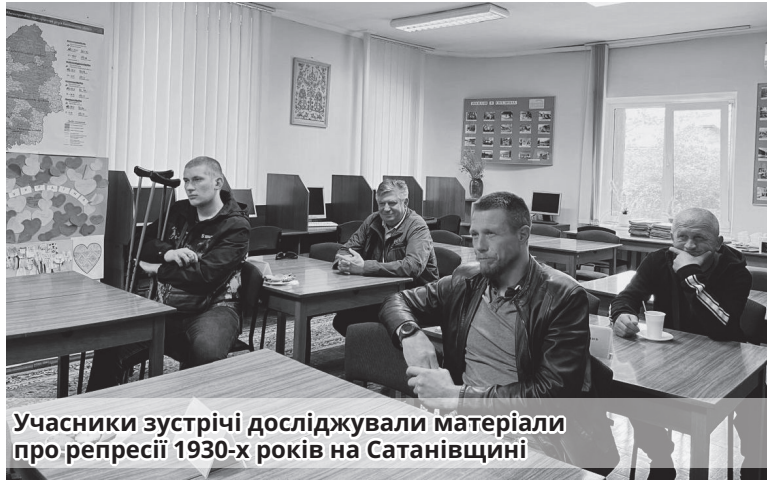

Під час зустрічі ветерани працювали з архівними матеріалами, що розповідають про непрості й трагічні сторінки історії Сатанівщини. Зокрема, йшлося про політичні репресії 1930-х років XX століття.

Основою дослідження стали матеріали архівного фонду Р-6193 «Управління Служби безпеки в Хмельницькій області», де зберігаються архівно-слідчі справи жителів населених пунктів громади.

Окремою частиною заходу стала практична робота. Ветерани особисто долучилися до реставрації одного з документів, а також поспілкувалися з місцевим жителем, родина якого була безпосередньо пов'язана з подіями того часу.

- Такі історії допомагають краще зрозуміти не лише минуле громади, а й долі конкретних людей, які жили тут десятки років тому, - зауважив Руслан Зеленков, ветеран, який нині працює факхівцем із супроводу ветеранів при відділі соціального захисту населення Сатанівської селищної ради. - Нам дали справи, з яких зняли гриф таємності. Вони пов'язані з людьми, яких розстріляли через наклепи та вигадану «контрабанду». Ми відкриваємо історію, про яку в книжках не написано. У той час тоталітарний режим намагався знищити український народ. Але це не вдалося тоді й не вдасться ніколи й нікому. У межах заходу Сатанів-

ській громаді також передали копію геометричного плану села Слобідка Сатанівська, датованого 1844 роком. Окрім цього, розсекречені справи двох репресованих і розстріляних братів урочисто передали їхнім рідним. Нагадаємо, проєкт «Код свободи» покликаний не лише відкривати забуті сторінки локальної історії, а й створювати для ветеранів простір

для спілкування, осмислення пережитого досвіду та внутрішньої підтримки.

Ініціативу реалізують за підтримки Хмельницької обласної військової адміністрації у співпраці з Державним архівом Хмельницької області, структурними підрозділами ОВА та територіальними громадами області.

Маріанна ШКАВРОН

У Городку родинам трьох загиблих захисників вручили посмертні нагороди

28 травня у міській раді було тихо й важко. Рідні Віталія Кулібаби, Миколи Машталера та Олександра Кушніра отримали нагороди, які їхні найрідніші вже не змогли взяти до рук самі. Їх відзначили за мужність, військову службу та вірність Україні.

Цих трьох воїнів об'єднує Городоччина - земля, де вони народилися та жили, працювали, мали родини, були частиною своїх громад. Віталій Кулібаба - з Городка, Микола Машталаер - із Лісоводів, Олександр Кушнір - із Лісогірки. Кожен із них мав своє мирне життя, свою роботу, своїх близьких і свої мрії.

Усі троє в різний час стали на захист України. Олександр Кушнір боронив Миколаїв у перші тижні повномасштабного вторгнення. Микола Машталаер служив водієм і перевозив українських військових на Харківщині. Віталій Кулібаба також воював на Харківському напрямку. Їхні долі були різними, але завершилися однаково трагічно - вони загинули, мужньо виконуючи військовий обов'язок та захищаючи свою землю від ворога. За непохитність та відвагу їх удостоєно високим державним нагородам.

- Відзначення державними нагородами - це, по суті, єдине, чим ми можемо подякувати матерям, дружинам, дітям полеглих захисників. Тому для мене це почесна, відповідальна і потрібна місія. Маю за честь бути тут і передати державні нагороди, - зазначив Валерій Черватюк, перший заступник начальника Хмельницької районної військової адміністрації, який вручав нагороди рідним полеглих у Городку.

До родин Героїв звернувся і підполковник Хмельницького районного ТЦК та СП Володимир Марусій. Він не приховував емоцій, говорячи про дітей, які залишилися без батьків, і про жінок, яким тепер доводиться жити з непоправною втратою.

- Важко дивитися на ці сльози, на чергові переживання. Найважче - дивитися на молодь. Два сини залишилися без батька. Батька, який хотів би обійняти, приголубити і провести сина у свідоме життя. Це сльози болю, але водночас - сльози гордості за людей, які віддали найдорожче - своє життя за те, аби ми могли жити в Україні, - сказав він.

Міський голова Неоніла Андрійчук зазначила, що в такі моменти важко говорити гучні промови. Водночас громада має пам'ятати не лише факт загибелі воїнів, а й історії їхнього життя.

- Ми сьогодні горді тим, що серед наших земляків є Герої. Герої, чий подвиг держава оцінила так високо. І це дуже важливий сигнал для нашої молоді, для дітей наших Героїв. Бо для кожного з нас сьогодні слова «душу й тіло ми положим за нашу свободу» - це не пустий звук. Це життя, яким живуть наші воїни на передовій, - сказала міський голова.

ПОЧЕСНІ НАГОРОДИ

Відповідно до Указу Президента України, медалью «За військову службу Україні» посмертно нагороджено матроса Олександра Кушніра. Медаль отримала його мати Олена Борисівна.

Відзнакою Міністра оборони України «Лицарський хрест» посмертно нагороджено сержанта Миколу Машталера. Відзнаку отримав його син Роман.

Орден «За мужність» III ступеня, яким посмертно нагороджено головного сержанта Віталія Кулібабу, отримав його син Артем. Поруч із ним були однокласники, які прийшли підтримати друга у цей важкий момент.

- Сьогодні ми прийшли підтримати свого товариша, однокласника Артема. Хочемо висловити йому співчуття. Він зараз переживає дуже нелегкий період у житті. Ми хочемо побажати йому сили, здоров'я, щоб він не здавався, йшов до своїх цілей і продовжував життя далі, - сказав однокласник Артема Костянтин Тархан.

Дружина Віталія говорила про чоловіка крізь сльози.

- Для нас він був найкращим татом і чоловіком. Це біль, я не можу висловити цей біль, який мене з'їдає щодня. Діти сумують, хоч і не показують цього, але їм важко разом зі мною. Я пишаюся ним, але я не хотіла так його зустрічати. Я хотіла зустріти його живим Героєм, а не отримувати цю нагороду, - сказала Ольга.

ТРИ ІСТОРІЇ - ОДНА ЦІНА СВОБОДИ

Віталій Кулібаба, Микола Машталаер та Олександр Кушнір були різного віку, мали різні життєві дороги і різний досвід. Один був люблячим батьком із Городка, другий - водієм шкільного автобуса з Лісоводів, третій - зовсім молодим морським піхотинцем із Лісогірки. Але всіх трьох об'єднало головне - вони стали на захист України і віддали за неї своє життя.

Їхні нагороди тепер зберігатимуть рідні. Але справжня пам'ять про Героїв має жити не лише в родинних домівках. Вона має звучати у школах, на уроках, у розмовах із молоддю, у громаді, заради якої вони воювали. Бо саме завдяки таким людям Україна вистояла. І саме завдяки таким людям вона продовжує жити.

Наталія ПОПОВИЧ

дити час із дітьми: не пропускав змагань сина, піклувався про доньку, разом із ними рибалив, плавав, катався на ковзанах.

Після мобілізації городоччанин став на захист України. Служив на Харківському напрямку. Його життя обірвалося 4 листопада 2025 року внаслідок удару FPV-дрона у населеному пункті Осинове Куп'янського району.

10 листопада Віталій повернувся додому «на щиті». Поховали Героя на Алеї Слави у Городку. Йому назавжди залишилося 48 років.

ІСТОРІЯ МИКОЛИ МАШТАЛЕРА

Микола Машталаер народився у Лісоводах. Тут закінчив школу, здобув професію і працював водієм. Спершу - у колгоспі, згодом - на пасажирських маршрутах. А останні понад десять років був водієм шкільного автобуса у Лісоводському ліцеї.

Щоранку рівно о 07:50 він виїжджав на свій маршрут: із Лісоводів - на Борщовецькі хутори, далі - у Кремінну, до станції «Лісоводи» та ліцею. Школярі знали: дядя Коля не запізниться. А батьки були спокійні, бо їхні діти їдуть із людиною, якій можна довіряти.

До лав Збройних Сил України Микола Машталаер вступив у березні минулого року. На службі він теж був водієм - перевозив українських захисників. 20 серпня на Харківщині його життя обірвалося: ворог поцілював безпілотником в автобус, яким він віз військових. За словами односельчан, після удару Микола Петрович встиг відкрити двері автобуса і цим урятував життя пасажирам. Самого себе врятувати не зміг.

25 серпня 2025 року Лісоводи проводжали свого Героя в останню путь. Поховали воїна у рідному селі. Йому було 53 роки.

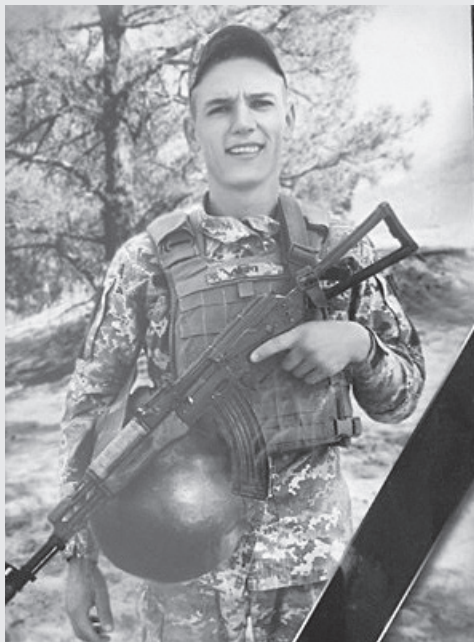
ІСТОРІЯ ОЛЕКСАНДРА КУШНІРА

Олександр Кушнір народився і виріс у селі Лісогірка. Тут минуло його дитинство, тут він закінчив місцеву школу. Згодом навчався у Лісоводському професійно-аграрному ліцеї.

До війська Олександра призвали 11 листопада 2020 року. Він служив у бригаді морської піхоти в Одесі. Попри молодий вік, його називали представником еліти українського війська - сильним, мужнім, відповідальним воїном, який обрав шлях служіння Україні.

Коли розпочалося повномасштабне вторгнення, Олександр став на захист Миколаєва. Саме там, у боях за Україну, обірвалося його життя. Серце 20-річного воїна зупинилося 18 березня 2022 року. Через кілька днів, 22 березня, його зустрічали навколішки мешканці Городка та села Купин, де захисник проживав останні роки.

23 березня у Купині відбулося заупокійне богослужіння. Поховали Олександра Кушніра у його рідній Лісогірці - на землі, де він народився, виріс і звідки пішов захищати Україну.

ШКІЛЬНА ТРАДИЦІЯ

За руку з батьками - на останній урок: у Городоцькому ліцеї №1 зберігають щемливу традицію

У Городоцькому ліцеї №1 вже багато років поспіль існує шкільна традиція, яку неможливо сприймати просто як урочистість. Бо в ній усе одразу: дитинство, батьківська рука, сльози вчителів, хвилювання випускників і тиха надія, що попереду в цих дітей буде світла, мирна дорога.

Щороку в останній навчальний день випускників Городоцького ліцею №1 центральною вулицею міста батьки ведуть на останній урок. Так, як колись вели їх до першого класу. Тільки тоді діти були маленькими першачками з розгубленими очима. А тепер - дорослі юнаки та дівчата, які стоять на порозі нового життя.

ОСТАННІЙ РАЗ - ДО ШКОЛИ
Цього дня біля ліцею та місця старту ходи було особливо людно. Випускники метушилися, поправляли стрічки, обіймали однокласників, шукали очима батьків і не приховували хвилювання.
- Не віреться, що у мене сьогодні останній урок. Це дуже зворушливо - зібратися востаннє з класом, з батьками, - сказала Катерина Баюрська, випускниця ліцею.
Для дітей це день, до якого вони йшли одинадцять років. Для батьків

- мить, у якій раптом згадується все: перший дзвоник, перші домашні завдання, перші перемоги й перші сльози. Бо наче ще вчора вони вели своїх малюків до школи, а сьогодні мають провести їх у доросле життя.
- Відчуття сьогодні дуже різні: і тривожні, і зворушливі, і водночас радісно-сумні. Час зараз важкий, але ми маємо випускників, і сьогодні хочеться побажати їм Божого благословення та ангела-охоронця у всіх починаннях, - сказала Сніжана Височинська, мати випускника. - Нехай їхній шлях буде радісним, світлим і добрим. Дуже хочеться, щоб тривога залишилася позаду. Щоб вони більше не знали цього страху, цієї печалі, цієї тривожної кнопки.
ТРАДИЦІЯ, ЯКА НЕ СТАРІЄ
Для Городоцького ліцею №1 ця хода - давня частина шкільної історії. Її чекають і діти, і батьки, і вчителі. Ко-

жен випуск - інший. Але почуття в цей день завжди схожі: гордість, сум, радість і легкий страх перед майбутнім.
- Я в цій школі вже 25-й раз веду випуск на останній урок. Це мій 25-й випуск. І це неймовірно. Така традиція була при-таманна тільки цій школі. Вона дуже щемлива, на неї всі чекають. Батьки сьогодні дуже хвилюються, бо ведуть своїх дітей на останній шкільний урок, - сказала директорка ліцею Світлана Станиця. - Їх було тисячі за одинадцять років, але сьогоднішній - особливий. Він запам'ятається їм на все життя, бо опісля вже не буде звичного розкладу, дзвінка на перерву, щоденних

зустрічей із класом і вчителями. Але кожне завершення - це початок нового. Я бажаю, щоб це нове було для них світлим, мирним і теплим. І щоб Україна завжди була у серці кожного.
Цього дня на урок поруч із найріднішими йшли 57 випускників Городоцького ліцею №1. Ішли за руку з тими, хто колись учив їх зав'язувати шнурівки, складав із ними портфелі, переживав за оцінки і чекав після школи. Попереду - НМТ, вибір професії, нові міста, університети, перші дорослі рішення. А позаду - одинадцять років, які вже стали історією.
Наталія ПОПОВИЧ

ПАМ'ЯТЬ

Перед останнім дзвоником - до Героїв: у Городку започаткували нову традицію для випускників

27 травня, напередодні останнього дзвоника, випускники Городка прийшли туди, де особливо відчутна ціна їхнього мирного шкільного ранку, - до могил загиблих захисників - тих, хто колись так само сидів за шкільними партами, мріяв про майбутнє, чекав свого випускового.

Цього дня школярі стояли біля могил Героїв мовчки. У руках тримали квіти. У серцях - вдячність і розуміння: їхній останній дзвоник, атестати, випускні вечори і саме право жити у своєму місті стали можливими завдяки тим, хто став на захист України.
- Ми започаткували нову традицію: перед Днем останнього дзвоника всі випускники мають

прийти на кладовище і низько вклонитися нашим хлопцям, нашим захисникам, за те, що вони мають можливість ходити до школи, навчатися, відпочивати, жити, - зазначила Світлана Станиця, директорка Городоцького ліцею №1. - Сподіваємося, що така ініціатива буде не разовою акцією, а щорічною традицією для всіх випускників Городка.

- Сьогоднішня ініціатива цінна тим, що напередодні останнього дзвоника випускники усіх шкіл збираються, аби вшанувати пам'ять наших захисників. Колись вони самі були випускниками. І, звичайно, цей захід присвячений формуванню національно-патріотичної свідомості нашої молоді, - сказала класна керівниця 11-Б кадетського

класу Ульяна Сівець.
Для самих школярів це був день, коли війна постала перед ними не з новинних повідомлень, а через імена, світліни, могили людей, які навчалися у тих самих школах, ходили тими ж вулицями, жили поруч.
- Для мене це важливий день вшанування пам'яті людей, які нас захищали. Такі дні потрібно організовувати, щоб люди пам'ятали, хто їх захищав, - сказав учень ліцею №3 Владислав Рибаків.
Випускниця ліцею №2 Христина Гоцуляк теж говорить про вдячність. Каже, саме завдяки воїнам сьогоднішні випускники можуть навчатися, отримувати атестати і планувати майбутнє.
- Сьогодні ми зібралися, аби вшанувати пам'ять наших воїнів. Завдяки їм ми можемо навчатися, святкувати випускний і просто жити, - сказала Христина.
Особливо щемкими були слова рідних полеглих. Пані Ніна, сестра одного із загиблих захисників, не стримувала емоцій. Її брат теж мав

чимало мрій, але війна забрала їх у нього.
- Важливо, що діти не забувають, що вони згадують наших хлопців у такий день. Мій братик дуже хотів на випускний, але не судилося. Хочеться тільки одного - щоб війна закінчилася, - сказала жінка.
Цього дня біля могил захисників звучали слова вдячності, а наприкінці - спільне: «Слава Україні! Героям слава!». І, можливо, саме з таких моментів формується пам'ять покоління. Бо випускний - це не лише про завершення школи. Сьогодні в Україні це ще й про усвідомлення ціни, яку заплатили ті, хто дав іншим можливість дорослішати, навчатися і жити.
Станом на сьогодні Городоччина втратила на війні 114 захисників. І кожен із них - це не просто ім'я на пам'ятнику. Це чиясь дитина, брат, чоловік, батько, друг і Герой, завдяки якому в українських школах досі звучить останній дзвоник.

Наталія ПОПОВИЧ

ОСТАННІЙ ДЗВОНИК

ОСТАННІЙ ДЗВОНИК У ГОРОДКУ: ЧОТИРИ ЛІЦЕЇ ПРОВЕЛИ ВИПУСКНИКІВ У ДОРОСЛЕ ЖИТТЯ

29 травня у Городку пролунав останній дзвоник. Молодших школярів він сповістив про початок літніх канікул, а для одинадцятикласників став символом завершення важливого етапу - шкільного життя.

Цього дня подвір'я ліцеїв і центральна площа міста були наповнені квітами, усмішками, обіймами, хвилюванням і сльозами. Випускники дякували вчителям, батькам і однокласникам, танцювали шкільний вальс, востаннє слухали дзвоник у статусі школярів і робили перші кроки у доросле життя.

У Городоцькій громаді цьогогоріч останній дзвоник пролунав для 210 випускників та випускниць. Із них 27 учнів отримають свідоцтва про повну загальну середню освіту з відзнакою.

ЛІЦЕЙ №1: ОСТАННІЙ РАНОК У СТАТУСІ ШКОЛЯРІВ

У Городоцькому ліцеї №1 свято розпочалося на центральній площі міста. Саме тут зібралися випускники, їхні батьки, вчителі, друзі та молодші школярі. Цього року ліцей проводить у доросле життя 57 одинадцятикласників та одинадцятикласниць.

Випускники Городоцького ліцею №1 виконали шкільний вальс на центральній площі

Урочистою ходою випускники пройшли площею: дівчата - у зелених сукнях, хлопці - у білих сорочках та чорних штанах. В очах школярів були і радість, і хвилювання, і розуміння того, що цей день уже не повториться.

Директорка ліцею Світлана Станиця підбила підсумки навчального року, вручила грамоти, дипломи та відзнаки найуспішнішим учням. Найбільше нагород отримав учень 9-Б класу Матвій Ярчак, який здобув звання «Перший серед рівних».

- Дякую своїм учителям, які готували мене до олімпіад і конкурсів. Дякую мамі, яка дуже підтримувала та мотивувала мене. Впродовж року я старанно працював, тому, думаю, ця нагорода заслужена, - зауважив Матвій Ярчак.

Однією з найзворушливіших митей свята став шкільний вальс. Після нього випускники дякували вчителям за підтримку, знання і роки, проведені поруч.

- Сьогодні ми випускаємо 57 одинадцятикласників. І я хочу побажати їм життя під мирним українським небом та щоб усе, що вони собі запланували, обов'язково здійснилося. Нехай будуть щасливими й нехай життя їх ніколи не розчаровує. У добру дорогу! - зазначила очільниця ліцею Світлана Станиця.

ЛІЦЕЙ №2: КУЛЬКИ В НЕБО І РУШНИКИ НА ЩАСТЯ

У Городоцькому ліцеї №2 свято останнього дзвоника розпочалося з урочистої ходи. У ній взяли участь випускники четвертих, дев'ятих та одинадцятих класів. Після цього школярі хвилиною мовчання вшанували пам'ять полеглих воїнів і поклали квіти до меморіальної дошки, на якій закарбовані імена випускників другого ліцею, чиє життя обірвала війна.

До школярів звернулася директорка ліцею Катерина Пилипчук та представник міської ради Сергій Літвінчук.

- Сьогодні пролунає дзвінок, який сповістить школярів про початок літніх канікул, а випускників - про завершення їхнього шкільного життя. Я бажаю їм, щоб усі знання, які вони здобули у стінах рідної школи, стали фундаментом їхнього майбутнього. Я впевнена, що вони гарно складуть НМТ і обов'язково вступлять до омріяних вишів. Дякую також педагогам за їхню любов і знання, якими вони щодня ділилися зі своїми учнями. Саме завдяки цьому наші ліцеїсти цього року вибороли багато призових місць як у районних, так і в обласних конкурсах та олімпіадах, - зауважила Катерина Пилипчук.

Цьогоріч другий ліцей випускає у доросле життя 45 одинадцятикласників та одинадцятикласниць. Для них свято завершилося шкільним вальсом, символічним випусканням кульок у небо та проходом через імпровізований коридор із вишитих рушників, які тримали батьки й учителі.

У Городоцькому ліцеї №2 випускники пройшли під вишитими рушниками

- Для мене кожен рік у школі був особливим. Шкільні роки вважаю найкращим етапом свого життя - тут друзі, з якими маю багато гарних спогадів, учителі, які ділилися з нами своїми знаннями. Тому сьогодні дуже сумно востаннє стояти на шкільній лінійці й усвідомлювати, що цей момент уже ніколи не повториться, - зазначила випускниця Вікторія Гедз.

ЛІЦЕЙ №3: ДВА ПРАПОРІ І СЛОВА ПРО СМІЛИВІСТЬ

У Городоцькому ліцеї №3 свято останнього дзвоника також поєднало урочистість, вдячність і хвилювання. Після загальнонаціональної хвилини мовчання за українцями, яких забрала війна, над шкільним подвір'ям прозвучали державні гімни України та Польщі, а випускники підняли прапори обох держав.

Випускники ліцею №3 підняли прапори України та Польщі

До присутніх звернулася директорка ліцею Зоя Роговська. Вона подякувала педагогам, батькам, учням та друзям школи за підтримку і єдність у непростий час, а випускникам побажала знайти власний шлях у житті та будувати майбутнє вже у мирній Україні.

Особливо емоційним став виступ першої вчительки Романії Янкевич. Її слова змусили багатьох випускників згадати перший клас і все, з чого починалося їхнє шкільне життя.

- Будьте щасливими! Нехай кожен із вас знайде справу, яка приносить задоволення і запалюватиме серце. І, звичайно, згадуйте той перший клас, де все тільки починалося. Тут назавжди залишиться частинка вашого дитинства, сказала Романія Янкевич.

Випускники дякували вчителям за роки підтримки, уроки та спільні спогади. Одним із найщемливіших моментів стала традиційна пісня «В останній раз», яку виконали одинадцятикласники.

- Зараз переповнюють різні емоції. Ніколи б не подумала, що мій Останній дзвоник буде настільки зворушливим, - поділилася випускниця Мар'яна Водяньська. - Коли співаєш пісню про школу, стримати сльози неможливо. Я провела з цими людьми сім років, і зараз розлучатися - це наче відірвати частину себе.

ЛІЦЕЙ №4: ВАЛЬС НА ШКІЛЬНОМУ ПОДВІР'І

У Городоцькому ліцеї №4 свято останнього дзвоника розпочалося з урочистої ходи випускників дев'ятих та одинадцятих класів. Разом зі своїми класними керівниками вони вийшли на лінійку під оплески присутніх.

На подвір'ї закладу зібралися учні, батьки, вчителі та випускники. Після хвилини мовчання і виконання Державного Гімну України школярі поклали квіти до меморіальної дошки полеглим воїнам.

Під час лінійки учнів нагородили грамотами, дипломами та подяками за успіхи у навчанні й активність протягом року. Одинадцятикласники підготували для присутніх творчий виступ, а завершилося свято одним із найзворушливіших моментів - шкільним вальсом.

У ліцеї №4 останній дзвоник завершився традиційним вальсом

ДЗВОНИК, ЯКИЙ ЗАПАМ'ЯТАЄТЬСЯ

У кожному ліцеї це свято мало свої особливі моменти: у першому - урочиста хода центральною площею та вальс випускників, у другому - кульки в небо і рушники на щастя, у третьому - два державні гімни, прапори України та Польщі й слова про сміливість, у четвертому - щемкий вальс на шкільному подвір'ї.

Та спільним для всіх було головне: вдячність учителям і батькам, пам'ять про захисників та вшанування загиблих випускників ліцеїв, хвилювання випускників і віра в те, що попереду в них - власна дорога, нові рішення, мрії та мирне майбутнє.

Маріанна ШКАВРОН, Віра ЛАПА, Юліана ГОРНІК

КУЛЬТУРА

ПІСЕННИЙ ТРІУМФ ГОРОДОЧЧИНИ: ансамбль «Сонячне коло» здобув золото на обласному конкурсі

Народний аматорський ансамбль народної пісні «Сонячне коло» Городоцького міського будинку культури виборов перше місце на обласному огляді-конкурсі «Наш Подільський пісенний край». Артисти виконали дві композиції - «Біля річки червона калина» та «На вулиці музиченька грає» і стали найкращими у номінації «Народна манера виконання».

Як розповіла керівниця ансамблю Надія Гумінська, участь у конкурсі принесла їм не лише перемогу, а й цінний досвід спілкування з однодумцями.

- Ми мали чудову нагоду поділитися власними напрацюваннями та запозичити щось цікаве у колег. Звісно, дуже радіємо, що змогли гідно представити рідну Городоччину і здобути почесне перше місце, - каже вона.

«Сонячне коло» має багату

історію. Колектив заснувала ще у 1987 році культурна діячка Таїсія Стан спершу як фольклорний ансамбль. Вже у 1993 році артисти довели високий рівень майстерності й отримали почесне звання «народного» колективу. У 2021 році ансамбль офіційно отримав назву «Народний аматорський ансамбль народної пісні «Сонячне коло»».

З 2018 року колектив очолює

Надія Гумінська. Сьогодні «Сонячне коло» - візитівка культурного життя Городоцької громади, що об'єднує навколо любові до пісні працівників будинку культури, сільських клубних закладів, викладачів музичної школи та директорку художньої школи.

Головна місія ансамблю - берегти й популяризувати українське слово та пісенну спадщину. Виклики сьогоден-

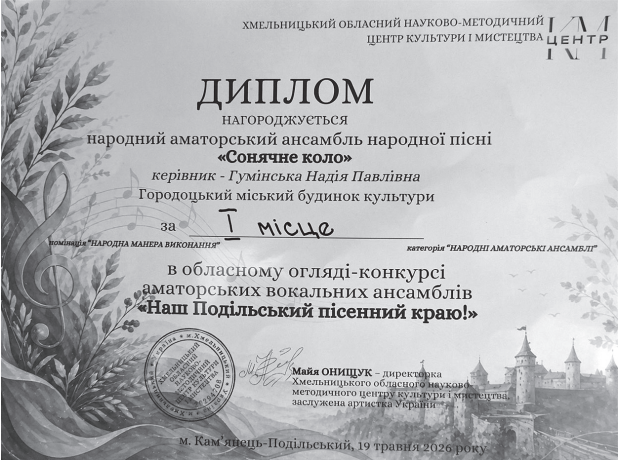
ня внесли свої корективи і в репертуар.

- Наш колектив є носієм найкращих традицій народного співу. У репертуарі традиційно багато українських народних пісень та творів вітчизняних композиторів. А з 2022 року наш арсенал суттєво поповнився композиціями патріотичної тематики. Зараз активно працюємо над оновленням програми - відшу-

куємо та відроджуємо старовинні автентичні пісні, - розповідає Надія Гумінська.

Перемога на обласному конкурсі додала артистам натхнення для нових виступів. Найближчим часом «Сонячне коло» вирушить у благодійний тур селами Городоцької громади - з концертами та збором коштів на потреби Збройних Сил України.

Маріанна ШКАВРОН

НОВИНИ САТАНІВСЬКОЇ ГРОМАДИ

10 років творчості, музики й дитячих талантів: у Сатанові відбувся звітний концерт школи мистецтв

17 травня у Сатанові місцевий будинок культури наповнився музикою, хвилюванням і щирими емоціями. Тут відбувся звітний концерт учнів та викладачів Сатанівської школи мистецтв - подія, на яку щороку з нетерпінням чекають і самі вихованці, і їхні батьки. Цього разу концерт мав особливе значення, адже заклад відзначає 10 років від дня заснування.

Ще задовго до початку у залі панувала знайома для таких подій атмосфера: батьки поспішали зайняти місця ближче до сцени, діти за кулісами востаннє повторювали рухи й музичні партії, а викладачі підбадьорювали своїх вихованців. Щойно у залі зазвучали перші акорди, стало зрозуміло: попереду свято творчості.

Як розповів директор Сатанівської школи мистецтв Федір Кравчук, історія закладу розпочалася у непростий, але важливий для громади час.

- Коли внаслідок децентралізації Сатанів став самостійною громадою, у селищі припинила діяльність філія Лісоводської музичної школи. Тоді ми зрозуміли: громада повинна мати власний мистецький простір для дітей. Так з'явилася Сатанівська музична школа, яка згодом стала школою мистецтв. І сьогодні ми бачимо результати цієї роботи - талановитих дітей, які не бояться сцени, розвиваються й прославляють громаду на конкурсах різних рівнів, - зазначив керівник закладу.

За його словами, звітний концерт - це не просто підсумок навчального року, а важливий момент для кожної дитини.

Виступ юних артистів Сатанівської громади

- Для дітей це можливість показати, чого вони навчилися, відчути підтримку глядачів і повірити у власні сили. Для нас, викладачів, - це найбільша нагорода, коли бачиш їхні успіхи, їхню впевненість і любов до мистецтва, - сказав Федір Кравчук.

Із вітальним словом до присутніх звернувся Сатанівський селищний голова Альберт Собков, який подякував українським військовим за можливість проводити такі заходи навіть у час війни.

- Ми можемо збиратися тут, чути дитячий сміх, аплодувати талантам наших дітей лише завдяки мужності тих, хто боронить Україну. І за це ми безмежно вдячні Збройним Силам України, - сказав голова громади. - Окремі слова вдячності - педагогам. Бо розвивати дитячий талант - це щоденна велика праця, терпіння і любов до своєї справи. Дякую вам за те, що вкладаєте у дітей не лише знання, а й душу.

Начальник відділу освіти Вадим Пунда вручив педагогам подяки та наголосив, що талант дитини найкраще розкривається там, де є спільна підтримка школи й родини.

Упродовж концерту програма змінювала настрій і ритм - вокальні номери, інструментальна музика, танцювальні постановки. Глядачі щиро підтримували кожен виступ, а юні артисти віддячували емоціями, які неможливо зіграти.

Особливу увагу привернула Маргарита Ренчкаль. Дівчина цього вечора не лише впевнено вела концерт, а й вийшла на сцену як вокалістка та гітаристка.

- Я дуже люблю сцену. Для мене музика - це не просто заняття, а частина життя. Коли виступаю, хвилювання є, але водночас це велика радість, бо можеш поділитися своїми емоціями з людьми, - зауважила Маргарита після концерту.

Її мама Ірина Ренчкаль зізнається: кожен виступ донь-

ки - це хвилювання, змішане з гордістю.

- Ми завжди дуже переживаємо, мабуть, навіть більше, ніж вона сама. Але коли бачиш дитину на сцені - щасливу, впевнену, натхненну - це неймовірне відчуття. Для нашої родини кожен такий виступ - справжнє свято.

Також зворушливим став

виступ дуету Олександри Марущак та Вікторії Новоселецької, які виконали пісню «Мамине намисто». У залі на кілька хвилин запанувала особлива тиша - саме та, яка буває, коли глядачі слухають серцем. А вже після останніх нот зал вибухнув оплесками.

Не менш тепло зустріли інструментальні виступи. Гра на баяні у виконанні Анастасії Перчишиної та саксофонні композиції від Лізи Ясеницької вкотре довели: юні музиканти громади мають серйозний потенціал.

Яскравою окрасою концерту стали й танцювальні номери дітей із Іванківців. Їхній виступ додав концерту драйву, енергії та щирої дитячої безпосередності.

За 10 років Сатанівська школа мистецтв стала не просто освітнім закладом, а місцем, де діти вчаться вірити у себе, відкривати свої таланти й виходити на сцену без страху. А судячи з того, як цього вечора глядачі підтримували юних артистів, у цієї творчої історії точно буде гарне продовження.

Наталія БОЧУЛЯ

Сольний номер вихованки Сатанівської школи мистецтв

РЕКЛАМА

«Контінентал» оголосив конкурс малих грантів для громад

Громади з п'яти областей можуть отримати до 75 тисяч гривень на локальні ініціативи. «Контінентал Фармерз Груп» оголосив новий конкурс малих грантів для сільських населених пунктів своєї присутності.

Упродовж двох попередніх років програма продемонструвала вагомі результати: у межах проекту реалізовано майже два десятка громадських ініціатив із загальним бюджетом понад 1 млн грн. Серед успішних кейсів - оновлені фасади шкіл, нові дитячі та спортивні майданчики, відремонтовані автобусні зупинки та створені культурно-

освітні простори. Усі проекти були втілені спільними зусиллями місцевих мешканців та волонтерів із числа працівників Компанії.

«Досвід нашого конкурсу чітко показав вагомість і потрібність таких інвестицій для сільських громад. Адже кожна гривня гранту підкріплена ініціативою місцевих жителів і руками наших волонтерів, які в підсумку приносять реальні зміни та нові можливості. Саме тому ми вкотре вирішили збільшити максимальний розмір гранту - цього разу з 50 до 75 тис. грн для однієї громади-учасниці. Віримо, що проект відкриє ще більше дверей для тих ініціативних груп, які готові реально діяти та змінювати життя у своїх населених пунктах на краще», - зазначає Андрій Михайлици, начальник відділу корпоративної соціальної відповідальності «Контінентал Фармерз Груп».

Як і раніше, базовою вимогою для участі залишається

обов'язкове співфінансування проекту з боку самої громади. У 2026 році воно має становити щонайменше 25% від загального бюджету.

Грантові кошти надаються у формі товарно-матеріальних цінностей, оплати послуг з перевезення та інших витрат. Напрями проектів, які можуть брати участь у конкурсі: розвиток сільської інфраструктури (соціальна, освітня, медична, спортивна, рекреаційна), благоустрій території населеного пункту, екологія та навколишнє середовище, збереження історико-культурної спадщини.

Щоб взяти участь у конкурсі, зацікавленим ініціативним групам потрібно заповнити аплікаційну форму (для переходу на неї відскануйте QR-код) і надіслати її підписану та відскановану копію (в PDF-форматі) на е-пошту amykhailytsia@cfg.com.ua, зазначивши в темі листа «Конкурс малих грантів *назва населеного пункту*».

Прийом заявок триватиме до 21 червня 2026 року (включно).

Безпосередня реалізація проектів у населених пунктах запланована на період до 31 серпня 2026 року.

Переможців обиратиме конкурсна комісія за результатами аналізу поданих заявок та за потреби, візитів у громади. Проекти оцінюватимуться за критеріями відповідності визначеним напрямам, актуальності для громади, реалістичності втілення, націленості на вирішення проблем та рівнем залученості місцевих жителів.

Звертаємо увагу, що у межах конкурсу не розглядатимуться проекти комерційного, політичного та релігійного спрямування.

За додатковою інформацією звертайтеся на е-пошту: amykhailytsia@cfg.com.ua

Надія ШТОКАЛО

ХРОНІКА ПОДІЙ

Водія мопеда вдруге за рік спіймали з ознаками наркотичного сп'яніння

Городоцький районний суд визнав винним місцевого жителя у повторному протягом року порушенні правил дорожнього руху, пов'язаному з керуванням транспортним засобом з ознаками наркотичного сп'яніння.

Як йдеться у постанові суду, 8 квітня 2026 року чоловік керував мопедом Crosser TR3 на вулиці Червоної Калини у Городку. Під час перевірки правоохоронці помітили у нього ознаки наркотичного сп'яніння: зіниці не реагували на світло, а шкіра обличчя була почервонілою. Поліцейські запропонували водієві пройти медичний огляд, однак він відмовився від перевірки у встановленому законом порядку.

Під час розгляду справи суд також встановив, що раніше чоловік уже притягувався до адміністративної відповідальності за керування транспортним засобом у стані сп'яніння. Постанову за частиною першою статті 130 Кодексу України про адміністративні правопорушення щодо нього винесли у лютому цього року.

Вину правопорушника підтвердили протокол поліцейських, направлення на медичний огляд, відеозапис із місця події та інші матеріали справи.

Суд призначив чоловікові штраф у розмірі 34 тисяч гривень. Крім того, він має сплатити 665 гривень 60 копійок судового збору.

Водночас суд не застосував до порушника позбавлення права керування транспортними засобами. Як зазначено у постанові, чоловік ніколи не отримував посвідчення водія, а тому юридично не має права, якого можна було б позбавити. Також суд не вилучав мопед, оскільки в матеріалах справи відсутні докази, що транспортний засіб належить порушникові на праві власності.

Маріанна ШКАВРОН

У ДТП за участю вантажівки загинула жінка

31 травня у селі Правдівка на Ярмолинеччині сталася смертельна дорожньо-транспортна пригода за участю вантажного автомобіля.

За інформацією поліції, водій вантажного автомобіля Mercedes не впорався з керуванням, з'їхав із дороги на прилеглу територію та врізався у два припарковані автомобілі - Opel Zafira і Volkswagen Touran. Після цього вантажівка в'їхала у будівлю кафе. Унаслідок аварії 51-річна пасажирка Volkswagen Touran, жителька Житомира, від отриманих травм загинула на місці події.

Також травмувалися 61-річний водій цього автомобіля та дві його пасажирки віком 71 і 60 років. Усіх постраждалих госпіталізували до Ярмолинечської багатопрофільної лікарні. Водій Opel Zafira не постраждав.

Після аварії правоохоронці затримали водія вантажівки відповідно до статті 208 Кримінального процесуального кодексу України.

Як повідомили у поліції Хмельницької області, слідчі оголосили чоловікові підозру за частиною 2 статті 286 Кримінального кодексу України - порушення правил безпеки дорожнього руху, що спричинило смерть потерпілого.

Санкція статті передбачає до восьми років позбавлення волі. У межах розслідування призначено низку експертиз. Поліцейські встановлюють усі обставини та причини ДТП.

Маріанна ШКАВРОН

У Городку затримали чоловіка з пакунками наркотиків: поліція оголосила підозру

У Городку правоохоронці затримали 27-річного місцевого жителя, якого підозрюють у незаконному зберіганні наркотичних речовин з метою збуту.

Як повідомили у поліції Хмельницької області, інцидент стався 25 травня близько 12:50 на вулиці Грушевського. Під час перевірки у чоловіка виявили п'ять пакунків із невідомою речовиною.

Після проведення експертизи встановили, що вилучене - наркотичний засіб крпом в особливо великих розмірах. Чоловіка затримали відповідно до ст. 208 Кримінального процесуального кодексу України.

Слідчі за процесуального керівництва прокуратури оголосили йому підозру за ч. 3 ст. 307 Кримінального кодексу України - незаконне зберігання наркотичних засобів з метою збуту в особливо великих розмірах. Санкція статті передбачає до 12 років позбавлення волі з конфіскацією майна. Наразі досудове розслідування триває.

Маріанна ШКАВРОН

РЕКЛАМА

КП «Городоккомунсервіс» запрошує на роботу

Комунальне підприємство «Городоккомунсервіс» запрошує на роботу фахівців та робітників для підсилення команди.

Наразі підприємству потрібні:

- машиніст автогрейдера;
- машиніст екскаватора;
- робітники з благоустрою міста.

Підприємство пропонує офіційне працевлаштування, а також можливість бронювання працівників для військовозобов'язаних відповідно до чинного законодавства.

За детальною інформацією щодо працевлаштування звертайтеся до адміністрації КП «Городоккомунсервіс» за адресою:

м. Городок, вул. Шевченка, 40А.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСИМ

Втрачене свідоцтво про право власності на будинково-володіння, видане 23.11.1988 р. на ім'я Чайчук Горпини Семенівни, вважати недійсним.

РЕКЛАМА

На підприємство «Горліс» ПОТРІБНІ

випалювачі деревного вугілля

Звертатися за телефоном:
(067) 540-73-74.

КУПИМО ЗЕМЕЛЬНИЙ ПАЙ
в оренді та без оренди

+380 67 240 2751 tvoekolo.com.ua

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

ШІСТДЕСЯТ ЛІТ ЯК ОДНА МИТЬ: спогади про юність і рідну школу в Городку

Є миті, які живуть у серці вічно. Саме такими залишилися для мене спогади про шкільні роки в Городку та події, пов'язані з випуском 1966 року.

Тоді нам було по 18. Позаду залишалось шкільне життя, а попереду чекало майбутнє з мріями і планами, успіхами й розчаруваннями, новими зустрічами та дорогами. Ми були молодими, веселими й сповненими надій.

Цьогоріч у травні подумки продзвенів ще один шкільний дзвоник - уже на честь 60-річчя нашого випуску. Його згадують колишні учні міських шкіл №1, №3, №4 та вечірньої школи.

Насамперед хочу згадати директорів тих років - Чикирду, Сельського та Пастуханова. Вони самовіддано працювали на ниві освіти, віддаючи всі свої сили й знання нам, післявоенним дітям.

Якщо озирнутися назад, то в шкільному житті було все: і хороше, і складне. Комусь навчання давалося легко, хтось долав труднощі. Але вчилися всі. Згодом кожен обрав власний життєвий шлях: хтось залишився працювати у Городку, хтось поїхав у великі міста. Та всіх нас назавжди поєднала любов до рідної школи, класу і тих років, коли ми були юними та щасливими.

Наші класи були дружними. Ніхто нікого не ображав, сильніші в навчанні допомагали слабшим. Велику роль

у цьому відігравали наші класні керівники - Шумейко та Чабанова. Вони жили своєю роботою, любили дітей і вкладали в нас душу. Особливо тепло згадує вчительку Оленкевич. Ми запрошували її на кожну зустріч випускників. Минуло вже шість десятиліть після закінчення школи, а ті дитячі почуття вдячності й поваги не зникли.

У пам'яті залишилися й події, свідками яких ми були в дитинстві. Пам'ятаю площу біля районного Будинку культури, трибуну, людей зі сльозами на очах після звістки про смерть Сталіна. Пам'ятаю, як ми, ще малі школярі, йшли звідти до школи.

Згодом була інша подія - запуск першого штучного супутника Землі. На шкільній лінійці ми слухали його знамениті сигнали «пі-

пі-пі» через радіоприймач і щиро раділи. А коли Юрій Гагарін здійснив перший політ у космос, багато хто з нас мріяв стати космонавтом. Дитячі мрії були великими й безмежними.

Минав час. Ми здобули освіту, отримали професії, працювали, створювали сім'ї, виховували дітей. Але зв'язок між однокласниками не переривався. Навпаки, з роками він лише міцнів. Щоразу ми з великою радістю поспішали на чергову зустріч із юністю - щирою і світлою порою нашого життя.

Хочу згадати своїх однокласників, які нині мешкають у Городку: Стефу Овсяк, Валентину Внуковську, Ніну Овсяк, Ганну Березу, Валентину Таганівську, Лілю Кушнір, Лиду Добровольську, Станіслава Горбанюка, Тамару Паславську, Катерину Радкевич, Аллу

Пастуханову, Ларису Балицьку, Валентину Дрію, Людмилу Фанду та багатьох інших. Нас було чотири класи, і кожен залишив свій слід у пам'яті.

На жаль, не всі дожили до сьогоднішнього дня. Хвилиною мовчання згадує однокласників, які відійшли у вічність: Підлісного, Шипошину, Руденку, Чагарина, Мороза, Катриченку, Брику та багатьох інших. Вічна їм пам'ять, і нехай земля буде пухом.

А всім, хто сьогодні поруч, зичу міцного здоров'я, добра, миру і хорошого настрою на багато років. Бережімо пам'ять про шкільні роки, про вчителів і друзів, адже саме вона зігріває серце навіть через шістдесят років.

Володимир
ЛЕВАНДОВСЬКИЙ,
випускник 1966 року

ВІД ЩИРОГО СЕРЦЯ!

5 червня свій 100-річний день народження святкує жителька села Веселець **СТОЛЯРИК-ОРГАНІСТА** Олена Петрівна.

Столітній ювілей - це визначна й велична дата.

Дорога наша Олено Петрівно!

Від щирого серця вітаємо Вас із такою неймовірною та величною датою - 100-річчям!

Ви - справжня берегиня роду, людина з великим серцем і мудрою душею.

Дякуємо Вам за тепло, поради та безцінний життєвий досвід.

Бажаємо Вам міцного богатырського здоров'я, душевного спокою та безмежної турботи від рідних.

Нехай кожен день приносить радість, а в оселі завжди панують затишок і гармонія.

100 літ - це мудрість, спокій і тепло, Це сонця схід і добрих справ зеніт.

Хай у серці Вашім панує добро,

І доля подарує ще багато літ.

Хай Бог здоров'я міцне посилає,

В душі квітнуть радість і весна.

Вас щиро вся сусідська родина поважає,

Живіть щасливо, довго і сповна.

Нехай любов і підтримка близьких зігрівають Вас щодня.

З повагою та найкращими побажаннями - сім'ї Долинських, Загуровських, Корпачів, Кравців, Шиманської, Дімкової, Шниці та Гуцуляків.

СПОРТ

Ініціатива дітей: у Городку організували благодійний турнір з футболу

14-15 травня в Городку на стадіоні «Цукровик» відбувся благодійний турнір з футболу серед ліцеїв громади.

Участь у турнірі взяли п'ять команд: дві збірні Городоцького ліцею №1, команди Городоцьких ліцеїв №4 та №2, а також команда Чорнівдської гімназії.

Ініціатором проведення турніру став учень Городоцького ліцею №1 Матвій Ярчак.

- Нам дуже сподобалася ця ідея, тому разом із дирекцією нашого ліцею ми вирішили організувати такий турнір, але вже з благодійною метою, - розповідає Матвій Ярчак.

Кожна зі шкіл мала власну скриньку для збору донатів на підтримку військових-випускників свого ліцею. У підсумку під час турніру вдалося зібрати 1900 гривень.

Результати змагань:

- I місце - Городоцький ліцей №4;
- II місце - команда старшокласників Городоцького ліцею №1;
- III місце - Городоцький ліцей №2;
- IV місце - молодші школярі Городоцького ліцею №1;
- V місце - Чорнівдська гімназія.

Юліана ГОРНИК

РЕКЛАМА

м. Городок
вулиця Червоний майдан, 11 а
магазин «ВЕЛОМОТО»
Тел.: 097 933 81 43

СУПЕРЦІНА
5 999 ГРН
6499 грн

БЕНЗОПИЛА MS 162

Городоцький ВІСНИК

ЗАСНОВНИК ТА ВИДАВЕЦЬ:
ПП «ГОРОДОЦЬКИЙ РАЙОННИЙ
ТЕЛЕРАДІОПРЕСЦЕНТР»

Ідентифікатор медіа у Реєстрі суб'єктів у сфері медіа - R30-01795.

Директор-редактор Н. О. ПОПОВИЧ
Відповідальна за випуск М. Я. ШКАВРОН
Дизайн та верстка Н. І. САС
Адреса телерадіопресцентру: 32000, м. Городок, вул. Грушевського, 57, тел.: 3-17-71; 068-828-53-28
e-mail: gvtrpc@ukr.net, сайт: <https://horodok.city/>
Передплатний індекс 63513

Телерадіопресцентр залишає за собою право редагувати і скорочувати текст. ТРПЦ може не поділяти точку зору авторів, дописувачів. Рубрика «Новини Городоцької громади» - у межах угоди про висвітлення діяльності Городоцької міської ради. За зміст, достовірність інформації, оголошень, повідомлень і реклами відповідальність несуть автори та рекламодавці, за якістю друку - друкарня. Віддруковано ПОЛІГРАФІЧНЕ ВИДАВНИЦТВО «А-ПРИНТ» ТОВ «ДІМ», м. Тернопіль, тел. (0352)-52-27-37, (067) 352-18-51, сайт www.a-print.com.ua. Газета виходить щотижня.

Тираж 1100

№802